

Sygn. akt II AKa 105/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 maja 2014r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Anna Prokopiuk (spr.)

Sędziowie: SA – Barbara Lubańska-Mazurkiewicz

SO (del.) – Marek Celej

Protokolant: – st. sekr. sąd. Marzena Brzozowska

przy udziale Prokuratora Elżbiety Kozakiewicz - Jackowskiej

po rozpoznaniu w dniu 12 maja 2014 r.

sprawy

1) *P. K. (1)*

2) *M. R. (1)*

3) *E. W.*

4) *J. T. (1)*

oskarżonych ad. 1- 4 z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 191 § 2 k.k. w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zb. z art. 189 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i nadto ad. 3 w zw. z art. 64 § 1 k.k., ad. 4 nadto – z art. 270 § 1 k.k.

na skutek apelacji, wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie

z dnia 24 października 2013 r. sygn. akt V K 105/12

- zmienia zaskarżony wyrok w pkt I wobec oskarżonych P. K. (1), M. R. (1), E. W. i J. T. (1) oraz na podstawie art. 435 k.p.k. w pkt II wobec D. K. i P. K. (2) w ten sposób, że przyjmuje, iż oskarżony E. W. spowodował u pokrzywdzonego M. B. (2) obrażenia naruszające czynności narządu ciała na czas nie przekraczający 7 dni, i z podstawy prawnej skazania oskarżonych P. K. (1), M. R. (1), J. T. (1), D. K. i P. K. (2) eliminuje przepis art. 157 § 2 k.k.;

- utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części;

- zasądza na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonych P. K. (1), M. R. (1), E. W. i J. T. (1) koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w częściach na nich przypadających, w tym po 400 zł (czterysta) tytułem opłaty;

- zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackich w W. – adw. Z. J. i adw. B. R., Kancelarii Adwokackiej w J. -adw. S. D., kwoty po 738 zł w tym, 23% VAT, tytułem kosztów nieopłaconej obrony z urzędu pełnionej przed Sądem Apelacyjnym.

UZASADNIENIE

P. K. (1), M. R. (1), E. W. i J. T. (1) zostali oskarżeni o to, że:

I. w okresie od dnia 13 stycznia 2012 r. do dnia 16 stycznia 2012 roku w W. działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w krótkich odstępach czasu, a także wspólnie i w porozumieniu z innymi dwoma ustalonymi osobami oraz w celu uzyskania zwrotu wierzytelności powstałej w wyniku przywłaszczenia pieniędzy przekazanych poprzednio na poczet zakupu środków odurzających używając w nocy z 13/14 stycznia 2012 r. wobec M. B. (2) przemocy w postaci przytrzymywania za kończyny i odzież, wielokrotnego uderzania w twarz, jak też posługując się przedmiotem niebezpiecznym w postaci masywnej maczety metalowej, którą zadano pokrzywdzonemu sparowane przez niego uderzenie skutkujące powstaniem rany ciętej dłoni, czym spowodowali obrażenia ciała na czas nie przekraczający dni 7, a także grożąc przedmiotem przypominającym wyglądem broń palną, jak też używając w dniu 15 stycznia 2012 r. noża oraz kierując groźby pobicia, okaleczenia oraz pozbawienia życia pokrzywdzonego i jego osób najbliższych - zabrali mu w celu przywłaszczenia mienie w postaci pieniędzy w kwocie 450 zł, telefon komórkowy marki S. oraz dokument w postaci książeczki wojskowej, czym działali dodatkowo w celu zmuszenia M. B. (2) do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem do wysokości 5 tyś. złotych, przy czym E. W. czynu powyższego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 191 § 2 k.k. w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zb. z art. 189 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. wobec P. K. (1), M. R. (1), J. T. (1), oraz o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 191 § 2 k.k. w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zb. z art. 189 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. wobec E. W.;

D. K. i P. K. (2) zostali oskarżeni o to, że:

II. w okresie od dnia 13 stycznia 2012 r. do dnia 14 stycznia 2012 roku w W. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi czterema ustalonymi osobami oraz w celu uzyskania zwrotu wierzytelności powstałej w wyniku przywłaszczenia pieniędzy przekazanych poprzednio na poczet zakupu środków odurzających używając wobec M. B. (2) przemocy w postaci przytrzymywania za kończyny i odzież, wielokrotnego uderzania w twarz, jak też posługując się przedmiotem niebezpiecznym w postaci masywnej maczety metalowej, którą zadano pokrzywdzonemu sparowane przez niego uderzenie skutkujące powstaniem rany ciętej dłoni, czym spowodowali obrażenia ciała na czas nie przekraczający dni 7, a także grożąc przedmiotem przypominającym wyglądem broń palną jak też kierując groźby pobicia, okaleczenia oraz pozbawienia życia pokrzywdzonego i jego osób najbliższych - zabrali mu w celu przywłaszczenia mienie w postaci pieniędzy w kwocie 450 zł, oraz dokument w postaci książeczki wojskowej, czym działali dodatkowo w celu zmuszenia M. B. (2) do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem do wysokości 4.500 złotych,

tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 191 § 2 k.k. w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zb. z art. 189 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

a ponadto **J. T. (1)** oskarżony o to, że:

III. w nieustalonym okresie czasu od 04 marca 2010 r. do dnia 20 marca 2012 r. w nieustalonym miejscu przerobił w celu użycia za autentyczną książeczkę wojskową nr (...) wyd. 04 marca

2010 r. przez (...) W. O. wystawioną dla J. T. (2) w ten sposób, że w miejsce zdjęcia J. T. (2) wstawił swoje zdjęcie,

tj. o czyn z art. 270 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 24 października 2013 r. sygn. akt V K 105/12 Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie:

I. oskarżonych P. K. (1), M. R. (1), E. W., J. T. (1) w ramach czynu zarzucanego im w punkcie I uznał za winnych tego, że w okresie od dnia 13 stycznia 2012 roku do dnia 16 stycznia 2012 roku w W. działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w krótkich odstępach czasu, a także wspólnie i w porozumieniu z innymi dwoma ustalonymi osobami oraz w celu uzyskania zwrotu wierzytelności powstałej w wyniku przywłaszczenia pieniędzy w wysokości 3.600 złotych przekazanych poprzednio na poczet zakupu środków odurzających, używając w nocy z 13/14 stycznia 2012 roku wobec M. B. (2) przemocy w postaci przytrzymywania za kończyny i odzież, wielokrotnego uderzania w twarz, jak też posługując się przedmiotem niebezpiecznym w postaci masywnej maczety metalowej, którą zadano pokrzywdzonemu sparowane przez niego uderzenie skutkujące powstaniem rany ciętej dłoni, czym spowodowali obrażenia ciała na czas nie przekraczający dni 7, następnie pozbawiając wolności poprzez umieszczenie w samochodzie, jak też w dniu 15 stycznia 2012 roku pozbawiając wolności, używając noża oraz kierując groźby pobicia, okaleczenia oraz pozbawienia życia pokrzywdzonego i jego osób najbliższych - zabrali mu w celu przywłaszczenia mienie w postaci pieniędzy w kwocie 450 zł, telefon komórkowy marki S. oraz dokument w postaci książeczki wojskowej, czym dodatkowo usiłowali zmusić M. B. (2) do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem do wysokości 5.000 złotych, lecz tego celu nie osiągnęli wobec postawy pokrzywdzonego, przy czym E. W. czynu powyższego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, to jest P. K. (1), M. R. (1), J. T. (1) za winnych popełnienia czynu z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 191 § 2 k.k. w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zb. z art. 189 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., zaś E. W. za winnego popełnienia czynu z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 191 § 2 k.k. w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zb. z art. 189 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art.

11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to oskarżonych P. K. (1), M. R. (1), J. T. (1) na mocy art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 191 § 2 k.k. w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zb. z art. 189 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. skazał, zaś na mocy art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył oskarżonemu P. K. (1) karę 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności, oskarżonemu M. R. (1) karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności, oskarżonemu J. T. (1) karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności, a nadto oskarżonego E. W. na mocy z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 191 § 2 k.k. w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zb. z art. 189 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. skazał, zaś na mocy art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności;

II. oskarżonych D. K. i P. K. (2) w ramach czynu zarzucanego im w punkcie II uznał za winnych tego, że w okresie od dnia 13 stycznia 2012 roku do dnia 14 stycznia 2012 roku w W. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi czterema ustalonymi osobami, oraz w celu uzyskania zwrotu wierzytelności powstałej w wyniku przywłaszczenia pieniędzy w wysokości 3.600 złotych przekazanych poprzednio na poczet zakupu środków odurzających, używając w nocy z 13/14 stycznia 2012 roku wobec M. B. (2) przemocy w postaci przytrzymywania za kończyny i odzież, wielokrotnego uderzania w twarz, jak też posługując się przedmiotem niebezpiecznym w postaci masywnej maczety metalowej, którą zadano pokrzywdzonemu sparowane przez niego uderzenie skutkujące powstaniem rany ciętej dłoni, czym spowodowali obrażenia ciała na czas nie przekraczający dni 7, następnie pozbawiając wolności poprzez umieszczenie w samochodzie, oraz kierując groźby pobicia, okaleczenia oraz pozbawienia życia pokrzywdzonego i jego osób najbliższych - zabrali mu w celu przywłaszczenia mienie w postaci pieniędzy w kwocie 450 zł, telefon komórkowy marki S. oraz dokument w postaci książeczki wojskowej, czym dodatkowo usiłowali zmusić M. B. (2) do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem do wysokości 4.500 złotych, lecz tego celu nie osiągnęli wobec postawy pokrzywdzonego, to jest za winnych popełnienia czynu z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 191 § 2 k.k. w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zb. z art. 189 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to oskarżonych D. K. i P. K. (2) na mocy art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 191 § 2 k.k. w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zb. z art. 189 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art.

11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. skazał ich, zaś na mocy art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył oskarżonemu D. K. karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności, zaś oskarżonemu P. K. (2) na mocy art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. przy zastosowaniu art. 60 § 3 i 6 pkt. 2 k.k. wymierzył karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

III. oskarżonego J. T. (1) uznał za winnego popełnienia czynu z punktu III i za to na mocy art. 270 § 1 k.k. skazał go na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. na mocy art. 85 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. połączył oskarżonemu J. T. (1) orzeczone wyżej wobec niego kary pozbawienia wolności i wymierzył mu jedną karę łączną 4 (czterech) lat pozbawienia wolności;

V. na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 73 § 2 k.k. przy zastosowaniu art. 60 § 3 i 5 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego D. K. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 5 (pięciu) lat tytułem próby i oddał go w okresie próby pod dozór kuratora sądowego, zaś na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego P. K. (2) kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 5 (pięciu) lat tytułem próby;

VI. na mocy art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu P. K. (1) na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia

24 stycznia 2012 roku do dnia 24 października 2013 roku, oskarżonemu M. R. (1) na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 7 marca 2012 roku do dnia 14 marca 2012 roku i od dnia 14 lipca 2013 roku do dnia

24 października 2013 roku, oskarżonemu E. W. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 13 lutego 2012 roku do dnia 21 lutego 2012 roku oraz od dnia 11 kwietnia 2012 roku do dnia 24 października 2013 roku, oskarżonemu J. T. (1) na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 20 marca 2012 roku do dnia 22 marca 2012 roku.

Sąd nadto orzekł o dowodach rzeczowych, kosztach sądowych oraz kosztach obrony pełnionej z urzędu.

Powyższy wyrok zaskarżyli apelacjami obrońcy oskarżonych P. K. (1), M. R. (1), E. W. i J. T. (1).

Wyrok uprawomocnił się wobec oskarżonych D. K. i P. K. (2).

Obrońca oskarżonego P. K. (1) zaskarżył wyrok w całości na korzyść oskarżonego. Na podstawie art. 438 pkt 3 k.p.k. wyrokowi zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych, który miał wpływ na treść orzeczenia, a polegający na przyjęciu, iż oskarżony P. K. (1) działał z zamiarem dokonania wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi oskarżonymi rozbój na szkodę M. B. (2) posługując się niebezpiecznym przedmiotem, podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy, a w szczególności treść wyjaśnień oskarżonych wskazuje jednoznacznie, iż zabór należących do pokrzywdzonego przedmiotów oraz pieniędzy przy użyciu maczety i noża stanowił eksces oskarżonego E. W., za który nie może ponosić odpowiedzialności oskarżony P. K. (1), którego zachowanie można zakwalifikować wyłącznie jako współudział w popełnieniu przestępstwa określonego w art. 191§ 2 k.k.

Mając powyższe na uwadze, w trybie art. 427 § 1 i 437 § 2 k.p.k., wnosił o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez przyjęcie, iż zachowanie P. K. (1) wypełniło znamiona przestępstwa z art. 191 § 2 k.k. i przy przyjęciu tej kwalifikacji wymierzenie oskarżonemu kary jednego roku pozbawienia wolności.

W pisemnych motywach apelacji obrońca podniósł, iż jego zdaniem wymierzona oskarżonemu kara 5 lat pozbawienia wolności przy przyjęciu kwalifikacji z art. 280 § 2 k.k. jest rażąco niewspółmierna (surowa) przy zastosowaniu wyłącznie jednego kryterium przez Sąd Okręgowy, iż oskarżony P. K. (1) zorganizował grupę oskarżonych, dlatego wniósł też o znaczne złagodzenie wymierzonej oskarżonemu kary w przypadku gdyby Sąd Odwoławczy nie podzielił podniesionego zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych.

Obrońca oskarżonego M. R. (1) zaskarżył wyrok na korzyść w części dotyczącej tego oskarżonego – w całości.

Na podstawie art. 438 pkt 1, 2 i 3 k.p.k. zarzucił mającą wpływ na treść wyroku - rażącą obrazę przepisów prawa materialnego tj. art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 191 § 2 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zb. z art. 189 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. polegającą na bezpodstawnym i nieuprawnionym uznaniu, że oskarżony M. R. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi współoskarżonymi tj. P. K. (1), E. W. i J. T. (1) dopuścił się przestępstw zarzucanych mu aktem oskarżenia przy użyciu niebezpiecznego narzędzia w postaci maczety w sytuacji kiedy w oparciu o zebrany w sprawie materiał dowodowy w sposób zasadny i uprawniony należy jego zachowanie zakwalifikować jedynie z art. 191 § 2 k.k.

W oparciu o przepisy art. 427 § 1 k.p.k. oraz art. 437 § 1 i 2 k.p.k. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie kary pozbawienia wolności z dobrodziejstwem warunkowego zawieszenia jej wykonania.

Na rozprawie apelacyjnej obrońca podniósł, iż petitum apelacji zawiera oczywistą omyłkę pisarską, bowiem podstawą zarzutu winien być art. 438 pkt 1 k.p.k., a nie art. 438 pkt 1, 2 i 3 k.p.k.

Obrońca oskarżonego E. W. zaskarżył wyrok na korzyść oskarżonego w całości. Na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. wyrokowi zarzucił obrazę przepisów postępowania mającą istotny wpływ na jego treść, mianowicie:

1. przepisu art. 410 k.p.k. i przepisu art 7 k.p.k. poprzez ich niezastosowanie względem oskarżonego W., polegające na wydaniu skarżonego wyroku w oparciu jedynie o część zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, pomijając jednocześnie dowody przemawiające za uznaniem braku winy oskarżonego, ocenie materiału dowodowego w sposób dowolny, a nie swobodny, przy jednoczesnym nieuwzględnieniu zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, co doprowadziło do ukształtowania przekonania Sądu I instancji co do winy oskarżonego jedynie na podstawie części materiału dowodowego i uznania oskarżonego W. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu;

2. przepisu art. 4 k.p.k. i 5 k.p.k. poprzez ich niezastosowanie względem oskarżonego W. polegające na rozstrzygnięciu wątpliwości na niekorzyść oskarżonego i uwzględnieniu jedynie okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonego przy jednoczesnym nieuwzględnieniu okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, co skutkowało naruszeniem zasad legalizmu oraz zasad domniemania niewinności, będących fundamentalnymi zasadami postępowania karnego, co w konsekwencji doprowadziło do uznania oskarżonego W. za winnego zarzucanego mu czynu. W szczególności zarzut ten dotyczy uznania przez Sąd za wiarygodne wyjaśnień tych współoskarżonych, którzy obciążają oskarżonego W., nie wzięciu przez Sąd pod uwagę okoliczności iż wyjaśnienia pozostałych współoskarżonych są wewnętrznie sprzeczne, niespójne i stanowią jedynie linię obrony pozostałych współoskarżonych.

Nadto, na zasadzie przepisu art. 438 pkt 3 k.p.k. skarżonemu wyrokowi zarzucił liczne błędy w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, które miały istotny wpływ na jego treść, mianowicie:

1. uznanie, iż oskarżony W. brał udział w czynie, za którego popełnienie został skazany podczas gdy brak jest, poza wyjaśnieniami pozostałych współoskarżonych, dowodów jednoznacznie wskazujących na jego winę, tym bardziej, iż całkowicie pominięty został przez Sąd dowód z opinii wydanej na podstawie ekspertyzy kryminalistycznej z zakresu badań genetycznych, w której to opinii zbadane zostały dowody będące podstawą skazania oskarżonych i w treści której jednoznacznie stwierdzono, że żadna z przebadanych próbek nie zawiera DNA oskarżonego W.;

2. uznanie, iż oskarżony W. dokonał rozcięcia ręki pokrzywdzonego masywną, metalową maczetą, podczas gdy w zgromadzonym materiale dowodowym takowy przedmiot nie został zabezpieczony, wobec czego nie dokonano analizy ewentualnych odcisków palców znajdujących się na ww. przedmiocie, wobec czego brak jest podstaw do uznania, iż to właśnie oskarżony W. posłużył się ww. przedmiotem w celu okaleczenia pokrzywdzonego;

3. uznanie, iż oskarżony W. brał udział w czynie przestępczym, którego dopuścili się pozostali współoskarżeni, podczas gdy w trakcie policyjnej kontroli samochodu dokonanej przy ul. (...), którym poruszali się sprawcy wraz z pokrzywdzonym, w pojeździe nie znajdował się oskarżony W., co rodzi domniemanie, iż nie był on obecny w trakcie dokonania czynu opisanego w akcie oskarżenia;

4. uznanie za istotne faktu opisanego na stronie 22 uzasadnienia, mianowicie „Spójne z wyjaśnieniami P. K. (2) są dowody z wykazu połączeń telefonu komórkowego wraz z adresami stacji (...), z których wynika, iż telefony oskarżonych E. W., M. R. (1), J. T. (1) i P. K. (1) logowały się w pobliżu miejsca zamieszkania oskarżonego - Z. (Z.), każdy w okolicach godziny 00.30 już w dniu 14 stycznia 2012 r.”, natomiast powyższa okoliczność nie powinna jawić się jako dowód przeciwko oskarżonemu W., bowiem oskarżony zameldowany jest i mieszka w Z., wobec czego nie dziwi fakt, iż jego telefon komórkowy logował się właśnie w tej miejscowości;

5. założenie przez Sąd, iż E. W. dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu podpierając się w dużej mierze argumentem, iż jest on osobą wcześniej karaną, a w swoim środowisku posiada negatywną opinię, podczas gdy przesłanki te nie mogą jednoznacznie i automatycznie świadczyć o fakcie, iż osoba wcześniej skazana dopuściła się po raz kolejny popełnienia przestępstwa;

6. założenie przez Sąd, że pozytywna opinia biegłego psychologa W. G. całkowicie uzasadnia uznanie zeznań pokrzywdzonego M. B. (2) za w pełni wiarygodne, przy całkowitym pominięciu faktu, iż pokrzywdzony w niniejszym procesie posiada status oskarżonego w innym postępowaniu, w którym to oskarżeni są pokrzywdzonymi, wobec czego istnieje podstawa by twierdzić, iż ma on interes procesowy, by obciążać oskarżonych i przedstawić siebie, jako osobę poszkodowaną. Nadmieniam, iż Sąd całkowicie pominął okoliczność, iż to pokrzywdzony zainicjował ciąg zdarzeń, które w konsekwencji doprowadziły wszystkich oskarżonych (oraz jego samego w odrębnym procesie) na ławę oskarżonych.

Z ostrożności procesowej, na wypadek nieprzyznania przez Sąd

II instancji słuszności powyższej argumentacji, w oparciu o przepis art. 438 pkt 4 k.p.k. podniósł zarzut rażącej niewspółmierności kary orzeczonej względem oskarżonego w stosunku do czynu, za jaki został ukarany.

W związku z powyższym, na podstawie przepisu art. 427 § 1 i 437 § 1 i 2 k.p.k. wniósł o zmianę skarżonego wyroku i odmienne orzeczenie co do istoty sprawy poprzez uniewinnienie oskarżonego E. W. od popełniania zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie wyroku i orzeczenie kary łagodniejszej aniżeli kara orzeczona skarżonym wyrokiem.

Obrońca oskarżonego J. T. (1) zaskarżył wyrok w części dotyczącej oskarżonego, tj. w zakresie pkt I, III i IV – na jego korzyść.

Na podstawie art. 438 pkt 2, 3 i 4 k.p.k. wyrokowi zarzucił:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść zaskarżonego Wyroku, poprzez uznanie, iż oskarżony J. T. (1) obejmował swoim zamiarem i godził się na użycie przez inne osoby tempore criminis niebezpiecznych narzędzi w postaci noża i maczety, które to osoby zgodnie z wiarygodną relacją oskarżonego korzystającego z dobrodziejstwa art. 60 kk użyły tych narzędzi niezależnie od woli pozostałych uczestników zdarzeń, co doprowadziło do błędnych rozważań w zakresie granic odpowiedzialności oskarżonego, a także błąd w ustaleniach faktycznych co do zakresu zamiaru oskarżonego, który ograniczał się jedynie do zwrotu wyłudzonych wartości pieniężnych, co skutkowało niesłusznym zakwalifikowaniem czynu opisanego w pkt. I wyroku z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 191 § 2 k.k. w zb. z art. 13§ 1k.k.w zw. z art. 282 k.k. w zb. z art. 189 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

2. rażąca niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego kary

8 miesięcy pozbawienia wolności za popełnienie czynu z art. 270 § 1 k.k. opisanego w pkt. III wyroku i kary łącznej w wymiarze 4 lat pozbawienia wolności;

Mając na uwadze wskazane powyżej zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez wyeliminowanie z kwalifikacji prawnej czynu przyjętej wobec oskarżonego J. T. (1) art. 280 § 2 k.k. i art. 282 k.k. i wymierzenie wobec jego osoby jak najniższej kary.

Ewentualnie w przypadku niepodzielenia przez Sąd Odwoławczy prezentowanej w niniejszym środku odwoławczym argumentacji obrońca wniósł o zmianę wyroku przez złagodzenie kary pozbawienia wolności tj. wymierzenie oskarżonemu:

- za czyn opisany w pkt I wyroku kary 3 lat pozbawienia wolności,
- za czyn opisany w pkt III wyroku kary 3 miesięcy pozbawienia wolności,

oraz na podstawie art. 85 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. połączenie wskazanych powyżej jednostkowych kar pozbawienia wolności i wymierzenie oskarżonemu jednej kary łącznej w wymiarze 3 lat pozbawienia wolności.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacje obrońców oskarżonych nie zasługują na uwzględnienie, jednak doprowadziły do korekty wyroku dokonanej z urzędu, a na podstawie art. 435 k.p.k. również wobec oskarżonych, którzy wyroku nie zaskarżyli.

Nie można uwzględnić zarzutów ani wniosków apelacji, brak też podstaw do uznania, że w niniejszej sprawie zachodzi bezwzględna przyczyna odwoławcza, którą byłby dotknięty zaskarżony wyrok. Zauważyć należy, że uzasadnienie wyroku odpowiada wymogom stawianym przez przepis art. 424 k.p.k. Sąd I instancji dokonał oceny i analizy dowodów ujawnionych w toku postępowania. Ocena ta obejmuje również dowody we wzajemnym ich porównaniu i odniesieniu. Ocena ta nie budzi zastrzeżeń, bowiem odpowiada dyrektywom określonym w art. 7 k.p.k. – jest swobodna, uwzględnia zasady prawidłowego rozumowania oraz wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego. Tym samym stawiany w apelacjach obrońcy oskarżonego E. W. zarzut obraży art. 4 i 5 k.p.k. nadto art. 410

i 7 k.p.k. nie mógł być podzielony. Zarzut obraży przepisów prawa procesowego został podniesiony również w apelacji obrońcy oskarżonego J. T. (1), jednakże ani w jej petitum, ani w pisemnych motywach skarżący nie wskazał jakie przepisy procesowe Sąd orzekający naruszył. Nie mógł też zostać podzielony zarzut błędu w ustaleniach faktycznych wyartykułowany w apelacjach obrońców oskarżonych P. K. (1), E. W. i J. T. (1). Zarzut ten nie został uzasadniony przez skarżących w sposób wystarczający dla uznania, iż stanowi skuteczną polemikę z wywodami zawartymi w motywach zaskarżonego wyroku. Argumentacja prezentowana w apelacjach jest próbą podważenia ustaleń dokonanych przez Sąd Okręgowy poprzez posługiwanie się treścią pojedynczych dowodów, bez oceny całokształtu dowodów ujawnionych na rozprawie w płaszczyznach przewidzianych przepisem art. 7 k.p.k.

Odnosząc się do poszczególnych argumentów podniesionych w środkach odwoławczych należy stwierdzić co następuje:

Oдноśnie apelacji obrońcy oskarżonego P. K. (1).

Skarżący, jak wynika z pisemnych motywów apelacji, skoncentrował się na czynie zarzucanym oskarżonemu w pkt I aktu oskarżenia, kwestionując przyjęte przez Sąd Okręgowy ustalenie, że P. K. (1) działał z zamiarem dokonania wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi oskarżonymi rozboju na szkodę M. B. (2), posługując się niebezpiecznymi przedmiotami w postaci maczety i noża. Sąd Apelacyjny uznał, że ustalenia poczynione przez Sąd I instancji, wysnute z nich wnioski i ocena prawna przedmiotowego czynu oskarżonego nie budzą wątpliwości. Twierdząc, że z zebranego w sprawie materiału dowodowego nie wynika by oskarżony nie tylko miał świadomość, że pozostali oskarżeni zastosują wobec pokrzywdzonego przemoc i to z użyciem niebezpiecznych przedmiotów, ale nawet, że dokonają zaboru w celu przywłaszczenia jakichś przedmiotów należących do pokrzywdzonego, autor apelacji odnosi się głównie do wyjaśnień oskarżonego P. K. (1), który twierdził, iż celem podjętych przez niego i pozostałych

oskarżonych działań było jedynie odzyskanie pieniędzy, które M. B. (2) przywłaszczył na jego szkodę, a takie działanie wyczerpuje znamiona tylko art. 191 § 2 k.p.k.

Z przepisu art. 410 k.p.k. wynika jednak, że podstawę wyroku może stanowić tylko całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, zaś w myśl przepisu art. 7 k.p.k. przekonanie sędziowskie wysnute z oceny całokształtu okoliczności winno uwzględniać między innymi doświadczenie życiowe. Ustalenie Sądu Okręgowego, że zarówno oskarżony P. K. (1), jak i pozostali oskarżeni, jeszcze przed spotkaniem w dniu 13/14 stycznia 2012 r. pokrzywdzonego uzgodnili, że zmuszą go do oddania pieniędzy stosując przemoc, znajduje podstawę w uznanych przez Sąd za wiarygodne wyjaśnieniach oskarżonego P. K. (2). Wprawdzie brak dowodu, że oskarżeni uzgodnili też, że w zdarzeniu posłużą się niebezpiecznym przedmiotem, jednakże świadomość ich co do zaistnienia takiej możliwości, a w końcu użycia maczety zabranej z samochodu przez oskarżonego E. W., w świetle okoliczności towarzyszących zdarzeniu – jak trafnie przyjął Sąd meriti – jawi się jako oczywista. Oskarżony P. K. (1) zaparkował samochód na ul. (...) w W.. Jest to jedna z głównych ulic na P., oświetlona, zatem oskarżeni mieli możliwość obserwowania wzajemnych zachowań. Przy wysiadaniu z samochodu oskarżonych, którzy mieli udać się na spotkanie pokrzywdzonego, wbrew temu co podniósł w apelacji skarżący, brak było dynamiki utrudniającej czy nawet wykluczającej zauważenie, że E. W. wziął z samochodu maczetę. Przedmiot ten, jak opisał go sam oskarżony P. K. (1) (k. 140 – 145), – długi na ok. 70 – 90 cm., o metalowym ostrzu szerokości ok. 3 -4 cm. przebiegającym w zasadzie na całej długości był tego rodzaju, że trudno byłoby go niezauważenie dla innych wyjąć z samochodu, a następnie zanieść na miejsce spotkania z pokrzywdzonym (potwierdzają to wyj. D. K., który zauważył fakt zabrania maczety z samochodu k. 155 – 169). Wygląd M. B. (2), gdy oskarżeni E. W., D. K., J. T. (1) i M. R. (1) przyprowadzili go do samochodu zaparkowanego na ul. (...) wskazywał, iż niebezpiecznego przedmiotu wobec niego użyto – oskarżony P. K. (1) nawet dał mu ścierkę do opatrzenia ręki, z której leciała krew. Kwestionując świadomość oskarżonego P. K. (1) co do posługiwania się wobec pokrzywdzonego niebezpiecznym przedmiotem, apelujący pominął też okoliczność ustaloną przez Sąd I instancji, że zdarzenie opisane w pkt I aktu oskarżenia miało miejsce w okresie od dnia 13 stycznia do 16 stycznia 2012 r. i doszło do ponownego posłużenia się niebezpiecznym przedmiotem, tym razem nożem, wobec pokrzywdzonego przez E. W. w obecności P. K. (1), M. R. (1) i J. T. (1). Wbrew materiałowi dowodowemu sprawy obrońca w motywach apelacji stwierdził, że E. W., wsiadając do samochodu spod swego miejsca zamieszkania, nóż kuchenny miał schowany w kurtce. Zarówno oskarżeni biorący udział w zdarzeniu 15 stycznia 2012 r., jak i pokrzywdzony M. B. (2), takiej okoliczności nie podnieśli. Natomiast pokrzywdzony zeznał, iż E. W., wsiadając do samochodu pokazał mu nóż kuchenny, który miał przy sobie, groził, że obetnie mu ucho i potnie go (vide k. 1141). Zachowanie E. W. wobec pokrzywdzonego obserwowali obecni w samochodzie oskarżeni P. K. (1), M. R. (1) i J. T. (1), którzy w pełni je zaakceptowali i włączyli się, grożąc M. B. (2) oblanie kwasem solnym, wywiezieniem do lasu i zakopaniem. Jak słusznie stwierdził Sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku żaden z oskarżonych biorących udział w pierwszej fazie zdarzenia mającego miejsce w nocy z 13/14 stycznia 2012 r. i w drugiej jego fazie – w dniu 15 stycznia 2012 r. nie sprzeciwił się agresywnym działaniom podjętym wobec pokrzywdzonego przez E. W., a wręcz włączyli się w nie, poprzez: P. K. (1) w nocy z 13/14 stycznia, pomagając wsadzić M. B. (2) do samochodu, uderzył go w policzek, D. K. również uderzył go w twarz, naruszając dwa zęby, P. K. (2) groził mu złamaniem ręki, a w trakcie całego zdarzenia oskarżeni grozili też pozbawieniem życia rodziny pokrzywdzonego.

Materiał dowodowy sprawy dał Sądowi I instancji podstawę dla ustalenia, że wszyscy oskarżeni biorący udział w zdarzeniu z pkt I aktu oskarżenia, w tym P. K. (1), obejmowali swym zamiarem stosowanie przemocy wobec M. B. (2), w tym również posłużenie się niebezpiecznym przedmiotem. Rację należy przyznać obrońcy oskarżonego P. K. (1), gdy twierdzi, iż celem stosowania przemocy wobec pokrzywdzonego było zmuszenie go do oddania przywłaszczonych pieniędzy. Skarżący jednak nie zauważył, iż cel ten w trakcie zdarzenia uległ eskalacji i doszło w jego trakcie do zaboru mienia pokrzywdzonego w celu jego przywłaszczenia. W trakcie pierwszej fazy zdarzenia, działając wspólnie i w porozumieniu, oskarżeni zabrali M. B. (2) pieniądze w kwocie 450 zł. Wprawdzie w składanych depozycjach twierdzili, że były to pieniądze odzyskane z kwoty przywłaszczonej wcześniej przez M. B. i jego dwóch kolegów, jednakże wyjaśnienia oskarżonego P. K. (1) (k. 495 – 496, 768 – 771) wskazują, iż nie traktowali tej kwoty jako oddania długu bowiem nadal domagano się od pokrzywdzonego oddania całej kwoty 4.000 zł, a później nawet 5.000 zł, gdyż

doliczono koszty paliwa i straconego na odzyskanie długu czasu (k. 140 – 145, k. 768 – 771, podobnie wyjaśnienia D. K. k. 155 – 161, k. 1266, 71, wyj. P. K. (2) k. 319 – 323).

W drugiej fazie zdarzenia mającej miejsce 15 stycznia 2012 r., oskarżeni P. K. (1), E. W., J. T. (1) i M. R. (1) zabrali pokrzywdzonemu w celu przywłaszczenia telefon m-ki (...).

Mając powyższe okoliczności na uwadze Sąd Apelacyjny uznał, że ustalenia faktyczne i ocena prawna działania oskarżonego w płaszczyźnie art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 191 § 2 k.k. w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zb. z art. 189 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. są prawidłowe.

Obrońca oskarżonego P. K. (1), skarżąc wyrok w całości na korzyść oskarżonego i twierdząc, że działaniem swym oskarżony wypełnił znamiona czynu jedynie z art. 191 § 2 k.k. zakwestionował ustalenia Sądu meriti co do pozostałych czynów przypisanych mu w ramach kumulatywnej kwalifikacji prawnej przestępstwa. Nie przedstawił jednak argumentów na poparcie swego stanowiska w tym zakresie.

Wniesienie przez obrońcę apelacji, w której zakresem zaskarżenia objęto cały wyrok, obliguje Sąd odwoławczy do kontrolowania całego orzeczenia pod kątem ewentualnego istnienia uchybień określonych we wszystkich podstawach odwoławczych wymienionych w art. 438 k.p.k. (por. m. in. wyrok SN z dnia 5 lutego 2013 r. II KK 101/12). Kierując się powyższym, stwierdzić należy, że materiał dowodowy w postaci zeznań pokrzywdzonego M. B. (2) (prot. okazania k. 282 – 283) potwierdzonych częściowo wyjaśnieniami oskarżonego P. K. (2) (k. 149 – 152) wskazuje, że w trakcie zdarzenia maczety użył oskarżony E. W. i to on spowodował obrażenia u pokrzywdzonego naruszające czynności narządu ciała na okres poniżej 7 dni.

W orzecznictwie określa się, że przestępstwo z art. 157 § 2 k.k. można przypisać tylko tej osobie, która swoim działaniem lub zaniechaniem spowodowała konkretne obrażenia powodujące naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia trwający nie dłużej niż siedem dni (por. Komentarz do Kodeksu karnego Magdaleny Budyn – Kulik – stan prawny 2013 r.) W powyższej sytuacji dowodowej i biorąc pod uwagę ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd I instancji (vide str. 5 uzasadnienia), że w trakcie przedmiotowego zdarzenia jedynie oskarżony E. W. swym działaniem spowodował opisane w zarzucie aktu oskarżenia obrażenia u pokrzywdzonego, Sąd Apelacyjny z urzędu dokonał korzystnej dla oskarżonych P. K. (1), M. R. (1) i J. T. (1) oraz na podstawie art. 435 k.p.k. wobec oskarżonych D. K. i P. K. (2), korekty wyroku Sądu Okręgowego przez wyeliminowanie z podstawy prawnej skazania przypisanego im wyrokiem czynu przepisu art. 157 § 2 k.k.

Odnosnie apelacji obrońcy oskarżonego M. R. (1), która - po sprostowaniu dokonanym na rozprawie apelacyjnej – zarzuca zaskarżonemu wyrokowi obrazę prawa materialnego polegającą na bezpodstawnym i nieuprawnionym uznaniu, że oskarżony, działając wspólnie i w porozumieniu z pozostałymi oskarżonymi dopuścił się przestępstwu przypisanych, podczas, gdy materiał dowodowy sprawy pozwala na przyjęcie, że jego zachowanie wyczerpuje znamiona jedynie art. 191 § 2 k.k.

Na wstępie podnieść trzeba, że zarzut apelacyjny został sformułowany błędnie. Obraza prawa materialnego polega na wadliwym jego zastosowaniu (lub niezastosowaniu) w orzeczeniu opartym na prawidłowych ustaleniach faktycznych. Nie ma obrazy prawa materialnego, gdy wadliwość orzeczenia w tym zakresie jest wynikiem błędnych ustaleń przyjętych za jego podstawę. Jeżeli zatem skarżący – a tak jest w przypadku przedmiotowej apelacji – kwestionuje zastosowaną w wyroku kwalifikację prawną, ponieważ w działaniu oskarżonego dopatruje się innego od przypisanego mu przestępstwa, to podstawą takiej apelacji może być tylko zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku (art. 438 pkt 3 k.p.k.) a nie obraza prawa materialnego określonej w art. 438 pkt 1 k.p.k. (vide: SN V KR 212/74 OSNKW 1974 nr 12 poz. 233 z aprobatą W. Daszkiewicza „Przegląd orzecznictwa”, P i P 1975 z. 12 s. 130 oraz

M. Cieślaka, Z. Dody, „Przegląd orzecznictwa „ Pal 1975 nr 7- 8 s. 35). Bez względu jednak na rodzaj stawianego przez obrońcę zarzutu uznać należy, że rozstrzygnięcia Sądu I instancji w zakresie przepisanej oskarżonemu czynu i przyjętej kwalifikacji prawnej są prawidłowe.

Argumentacja użyta w apelacji jest bardzo lakoniczna i sprowadza się do zakwestionowania oceny dowodów dokonanej przez Sąd I instancji poprzez przedstawienie własnej, odmiennej oceny tych dowodów. W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd I instancji szczegółowo i logicznie wywiódł, którym dowodom i z jakich powodów dał wiarę. Przedstawione rozumowanie nie razi dowolnością, jest przekonujące, znajduje oparcie w całości ujawnionego materiału dowodowego. Nie można – tak jak czyni to skarżący – izolować zachowań oskarżonego M. R. (1) od działań podejmowanych w jego obecności i za jego pełną akceptacją, przez pozostałych współoskarżonych. Kontrola instancyjna zaskarżonego wyroku nie dała podstaw do podważenia ustaleń faktycznych i oceny prawnej czynu zarzucanego oskarżonemu M. R. (1) dokonanych przez Sąd Okręgowy.

Oдноśnie apelacji obrońcy oskarżonego E. W..

Uważna lektura uzasadnienia Sądu I instancji nie daje podstaw do zasadnego kwestionowania prawidłowej oceny dowodów w zakresie przypisanego oskarżonemu E. W. przestępstwa. W świetle zeznań pokrzywdzonego M. B. (2) i korespondujących z nimi wyjaśnień oskarżonych D. K. oraz P. K. (2), Sąd orzekający słusznie odmówił wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego E. W. nie przyznającemu się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Konfrontując zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy z poczynionymi na jego podstawie ustaleniami faktycznymi, zdaniem Sądu Apelacyjnego, w sprawie niniejszej nie może być mowy o naruszeniu obowiązujących zasad procedowania, jeśli chodzi o przypisany oskarżonemu czyn.

Sąd I instancji prawidłowo ustalił i ocenił zachowanie oskarżonego E. W. w trakcie zdarzenia opisanego w pkt I aktu oskarżenia. Prawidłowych ustaleń faktycznych dotyczących przebiegu przedmiotowego zdarzenia, działań podejmowanych wobec pokrzywdzonego przez oskarżonych, w tym oskarżonego E. W., nie może skutecznie podważyć odmienna ocena dowodów zaprezentowana przez autorkę apelacji, która w przeciwieństwie do kompleksowej oceny dowodów dokonanej w tym zakresie przez Sąd I instancji, jest subiektywnym odczuciem skarżącego. Za pozbawiony zasadności uznać należy w realiach niniejszej sprawy zarzut obrazy art. 5 § 2 k.p.k. oraz art. 7 k.k., a polegający na rozstrzygnięciu niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego oraz na przekroczeniu swobodnej oceny dowodów. Zawarty w art. 5 § 2 k.p.k. nakaz rozstrzygnięcia wątpliwości na korzyść oskarżonego naruszony jest jedynie wówczas, gdy sąd nabierze wątpliwości co do przebiegu inkryminowanego zdarzenia lub co do interpretacji podlegającego zastosowaniu w sprawie przepisu, a następnie wobec braku możliwości usunięcia tych wątpliwości, rozstrzygnie je na niekorzyść oskarżonego. Takie nie dające się usunąć wątpliwości, które należałoby rozstrzygnąć na korzyść oskarżonego w sprawie niniejszej nie wystąpiły.

Materiał dowodowy oceniony został przez Sąd I instancji prawidłowo, z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego oraz prawidłowego rozumowania. Zdaniem instancji odwoławczej nie zostały przekroczone granice swobodnej oceny dowodów jeśli chodzi o zakres poszczególnych zdarzeń składających się na przypisane oskarżonemu przestępstwa.

Również nieuzasadniony jest zarzut obrazy art. 410 k.p.k. Podkreślić należy, że naruszenie wskazanej normy może polegać jedynie na pominięciu jakiejś okoliczności ujawnionej w toku rozprawy bądź też na oparciu ustaleń faktycznych na okoliczności w jej toku nieujawnionej (vide: wyrok SN z 9 września 1997 r. Prok. i Prawo 1997. 110/12). Nie można zatem zarzutu obrazy tego przepisu – jak czyni to skarżący – opierać na tym, że pewne dowody nie stanowiły podstawy ustaleń, jeśli zostały one rozważone i ocenione przez Sąd orzekający w sposób określony w art. 7 k.p.k. a taka sytuacja miała miejsce w rozpoznawanej sprawie. Wbrew stanowisku skarżącej zawartemu w motywach apelacji, Sąd orzekający wskazał z jakich przyczyn nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego E. W. (vide str. 27 uzasadnienia), jak również uznał, że nie ma on wiarygodnego alibi. Obrońca co do alibi powołała się na zeznania ojca oskarżonego A. W., w których twierdził on, że w dacie 13 stycznia 2012 r. oskarżony przebywał w domu,

jednak pominęła treść zeznań tego świadka złożonych we wcześniejszej fazie postępowania, w których stwierdził, że syn krytycznej nocy wyszedł z domu. Nie można zgodzić się ze skarżącą, iż fakt nie przebywania oskarżonego E. W. w samochodzie w czasie przeprowadzenia kontroli przez policję świadczy niezbicie o wiarygodności wyjaśnień oskarżonego przeczącego udziałowi w przestępstwie. Argument przedstawiony przez obrońcę pomija zgodną treść wyjaśnień oskarżonych P. K. (1), D. K. i P. K. (2) oraz zeznania świadka M. B. (2), z których wynika, że oskarżony E. W., jak również M. R. (1), jedynie czasowo opuścili samochód, w którym był przetrzymywany pokrzywdzony i miało to miejsce właśnie przed zatrzymaniem samochodu do kontroli.

Jako argument uzasadniający błędność ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd I instancji odnośnie oskarżonego E. W. obrońca wskazała na treść uzasadnienia wyroku na str. 9 – opis zdarzenia z dnia 17 stycznia 2012 r., w którym oskarżony nie został wymieniony jako uczestnik. Argument ten nie jest trafny, bowiem zdarzenie, w którym według zarzutu z pkt I a/o brał udział ten oskarżony miało miejsce w nocy 13/14 stycznia – 16 stycznia 2012 r. Przywołane przez obrońcę zdarzenie nie zostało opisane w zarzucie stawianym E. W., a dotyczyło jedynie oskarżonego D. K. i nieustalonych osób. Brak śladów biologicznych należących do oskarżonego na dowodach zabezpieczonych w samochodzie, którym poruszali się sprawcy i pokrzywdzony, wbrew stanowisku apelującej, nie przesądza o braku dowodów winy E. W. w zakresie zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu. Możliwość zbadania maczety użytej w czasie zdarzenia i wyniki tego badania byłyby istotne w sprawie, jednakże brak tego dowodu z przyczyn obiektywnych, nie może – tak jak chce tego obrońca – prowadzić do uznania, iż użycie przez oskarżonego w krytycznym czasie tego niebezpiecznego przedmiotu nie zostało udowodnione. Fakt ten został udowodniony bowiem zeznaniami pokrzywdzonego M. B. (2) w połączeniu z wyjaśnieniami współoskarżonych P. K. (1) i P. K. (2) pośrednio - oraz dokumentem lekarskim stwierdzającym doznanie przez pokrzywdzonego w krytycznym czasie rany ciętej dłoni. Odnosząc się do przywołanego w apelacji faktu prowadzenia postępowania karnego m. in. przeciwko pokrzywdzonemu w niniejszej sprawie M. B. (2) o przywłaszczenie pieniędzy na szkodę P. K. (1) i jego wpływu na postawę świadka w niniejszej sprawie zauważyć trzeba, że kwestia ta została już omówiona przez Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (k. 30). Sąd Apelacyjny w pełni akceptuje i podziela przedstawioną tam argumentację i ustalenie Sądu meriti.

Nie można zgodzić się również z oceną opinii biegłego psychologa W. G. dokonaną przez obrońcę kwestionującą tę część opinii, w której biegły podał, „... iż sprawność umysłowa pokrzywdzonego funkcjonuje na poziomie normy oraz że w okresie prowadzenia przez Sąd niniejszego postępowania cechował się on prawidłowo funkcjonującymi procesami spostrzegania i odtwarzania materiału dowodowego”. Apelująca przeciwstawia fachowej ocenie sprawności umysłowej pokrzywdzonego dokonanej przez biegłego swoje domniemanie w tym zakresie. Odpowiadając na kolejny zarzut skarżącej zawarty w motywach apelacji trzeba podnieść, iż w świetle uzasadnienia wyroku Sądu I instancji, dywagacje o wcześniejszej karalności oskarżonego E. W. i niepocholebnej opinii środowiskowej jako będących podstawą ustalenia przez Sąd orzekający, iż to właśnie ten oskarżony zaatakował maczetą M. B. (2), jawi się jako nieuprawnione.

Nie można uznać za zasadny zarzut wskazany w pkt 4 apelacji w części odnoszącej się do błędów w ustaleniach faktycznych, który wynika prawdopodobnie z niezrozumienia motywów wyroku. Przywołany przez Sąd meriti wykaz połączeń telefonu komórkowego wraz z adresami stacji (...), zgodnie z którymi telefony oskarżonych E. W., M. R. (1), J. T. (1) i P. K. (1) logowały się w pobliżu miejsca zamieszkania oskarżonego E. W. w okolicach godziny 00.30 dnia 14 stycznia 2012 r., trafnie został wykorzystany przez

Sąd I instancji do oceny wiarygodności depozycji oskarżonego P. K. (2), który wyjaśnił, że w nocy z 13/14 stycznia 2012 r. ok. godz. 0.00 kontaktował się telefonicznie z E. W., a następnie wsiadł do samochodu, którym po niego przyjechał E. W. oraz pozostali oskarżeni i pojechali do W. odebrać przywłaszczone przez „małolata” pieniądze.

Reasumując stwierdzić należy, że wszystkie podniesione w apelacji zarzuty tak w zakresie naruszenia prawa procesowego, jak i błędu w ustaleniach faktycznych należy uznać za nietrafne, a tym samym wnioski o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego czynu lub uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania nie zasługują na uwzględnienie.

Odnosnie apelacji obrońcy oskarżonego J. T. (1).

Wbrew zarzutowi obrońcy, Sąd I instancji poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne co do tego, że J. T. (1), działając wspólnie i w porozumieniu z pozostałymi oskarżonymi, dopuścił się zarzucanego mu czynu, z tym iż – jak wyżej wskazano już w uzasadnieniu – z wyłączeniem spowodowania u pokrzywdzonego obrażeń naruszających czynności ciała na okres poniżej 7 dni. Podstawą tych ustaleń był prawidłowo oceniony materiał dowodowy, szczególnie zeznań pokrzywdzonego oraz wyjaśnień współoskarżonych D. K. i P. K. (2). Oskarżony J. T. (1) wraz z pozostałymi oskarżonymi wskazanymi w zarzucie pkt I aktu oskarżenia dopuścił się m. in. rozboju określonego w art. 280 § 2 k.k., gdyż w dniu 13/14 stycznia 2012 r. posługując się maczetą i używając przemocy zabrał w celu przywłaszczenia M. B. (2) pieniądze w kwocie 450 zł, a w dniu 15 stycznia 2012 r. posługując się nożem zabrał mu telefon komórkowy marki (...). Co prawda tylko jeden ze sprawców – zgodnie z relacją pokrzywdzonego – posługiwał się niebezpiecznymi przedmiotami i nie był to J. T. (1), jednakże słusznie Sąd I instancji, analizując zebrane dowody uznał, że wszyscy sprawcy współdziałali ze sobą w popełnieniu czynu z art. 280 § 2 k.k. na osobie M. B. (2). Ustalono prawidłowo okoliczności zdarzenia wskazując, że oskarżeni znajdowali się tuż przy pokrzywdzonym, od którego chcieli wydania mienia, każdy z nich miał świadomość posłużenia się w trakcie zdarzenia przez jednego ze sprawców niebezpiecznym przedmiotem. J. T. (1) był obecny przy całym zdarzeniu i mimo, iż nie bił pokrzywdzonego, jednak widział jak uderzył go D. K., P. K. (1). Wyjaśnienia oskarżonego P. K. (2) uznane przez Sąd I instancji za wiarygodne wskazują, że oskarżony J. T. (1) czynnie uczestniczył w stosowaniu przemocy wobec pokrzywdzonego, gdy wraz z E. W., trzymając go za ręce prowadził do samochodu, do którego został wsadzony wbrew swej woli. Sąd orzekający nie pominął podniesionej przez apelującego okoliczności, że w początkowej fazie zdarzenia zamiarem sprawców było zmuszenie M. B. (2) do oddania pieniędzy przywłaszczonych na szkodę P. K. (1). Jednak trafnie uznał, że początkowy zamiar sprawców uległ eskalacji, a zastosowana wobec pokrzywdzonego przemoc miała na celu nie tylko zmuszenie go do oddania pieniędzy, lecz również do pozbawienia go wolności poprzez zmuszenie do wejścia do samochodu i przebywania w nim tak długo jak zdecydowali sprawcy, a nadto miała ewidentny wpływ na realizację przywłaszczenia posiadanych przez niego w tym momencie pieniędzy w kwocie 450 zł, a w dniu 15 stycznia 2012 r. – telefonu komórkowego. Stosowanie przez oskarżonych przemocy wobec M. B. (2) spowodowało też, że przyrzekł oddać przywłaszczone pieniądze, choć nie tylko on je przywłaszczył.

Analizując materiał dowodowy Sąd orzekający trafnie ustalił, że każdy ze sprawców akceptował działania podejmowane przez pozostałych, żaden z nich nie zaprotestował, nie wysiadł z samochodu, odcinając się od agresywnych zachowań uczestników zdarzenia i ich żądań kierowanych wobec pokrzywdzonego. Z wyjaśnień samego oskarżonego J. T. (1)

(k. 2191 – 2195) wynika, iż zdawał sobie sprawę z tego, że sama jego obecność w trakcie zdarzenia miała wywołać wpływ na pokrzywdzonego.

W tym miejscu należy przypomnieć skarżącemu, że „Istotą współsprawstwa jest wyraźnie lub milczące porozumienie współsprawców zawarte przed popełnieniem przestępstwa lub w jego trakcie – muszą więc oni działać wspólnie i w porozumieniu. Istotne i wymagane nie jest jednak wspólne dokonanie poszczególnych czynności czasownikowych, lecz realizacja zespołu znamion przestępstwa z objęciem zamiarem całości zdarzenia jak za działanie własne. Każda z osób obejmuje swoim zamiarem realizację wszystkich znamion czynu przestępczego”. (vide – wyrok SN z 13 maja 2008 r. sygn. akt IV KK 489/07 Biuletyn Prawa Karnego Biura Studiów i Analiz SN nr 10/2208 poz. 122). Materiał dowodowy sprawy i oparte na nim ustalenia Sądu I instancji wskazują, że do porozumienia między oskarżonymi – sprawcami przestępstwa opisanego w pkt I aktu oskarżenia w zakresie zmuszenia pokrzywdzonego przy zastosowaniu przemocy, do oddania przywłaszczonych na szkodę P. K. (1) pieniędzy doszło przed zdarzeniem, a do pozostałych przestępczych działań podjętych wobec M. B. (2), już w trakcie zdarzenia.

Sąd Apelacyjny zatem podzielił stanowisko Sądu I instancji w kwestii winy oskarżonego J. T. (1) co do popełnienia zarzucanego mu czynu i jego oceny prawnej. Z treści apelacji obrońcy oskarżonego wynika, iż skarży on wyrok również odnośnie czynu z pkt II aktu oskarżenia, z tym że co do tego czynu skarży jedynie karę, uznając iż jest ona rażąco niewspółmiernie surowa.

Odnosząc się do wymiaru kar orzeczonych wobec oskarżonych E. W., J. T. (1), którym w apelacjach obrońcy zarzucili rażącą niewspółmierność w sensie surowości, a na podstawie art. 447 § 1 k.p.k. odnośnie kar wymierzonych oskarżonym P. K. (1) i M. R. (1) stwierdzić trzeba, że kary te nie są rażąco niewspółmierne w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. Przepis ten stwarza możliwość zmiany orzeczenia w zakresie kary, ale tylko w sytuacji, gdy jest ona rażąco niewspółmiernie łagodna lub surowa.

Przesłanka rażącej niewspółmierności kary jest spełniona tylko wtedy, gdy na podstawie ustalonych okoliczności sprawy można przyjąć, że zachodzi wyraźna różnica między karą wymierzoną przez Sąd I instancji, a karą, która powinna zostać wymierzona w instancji odwoławczej w wyniku prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w

art. 53 k.k. oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo (vide wyrok SN z dnia 14 listopada 1973 r. – OSNPG 1974 r. z. 3-4, poz. 51). Orzekając kary wobec oskarżonych Sąd I instancji, zgodnie z dyrektywami powyższego przepisu, uwzględnił występujące okoliczności łagodzące (vide str. 48 uzasadnienia) i obciążające (vide str. 47, 48 – 49 uzasadnienia). Zdaniem Sądu II instancji, Sąd orzekający, rozważając wymiar kar odniósł się do wszystkich istotnych okoliczności, które zaważyły na rozstrzygnięciu w przedstawionym zakresie.

W ocenie Sądu Apelacyjnego wymierzone kary należy uznać za adekwatne zarówno do stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonych czynu, z uwzględnieniem okoliczności, że swym działaniem naruszyli kilka przepisów prawa materialnego, stopnia ich zawinienia, właściwości i warunków osobistych oraz realizujące cele kary zarówno w zakresie indywidualnego oddziaływania w stosunku do sprawcy, jak i kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Z tych względów brak jest podstaw do uznania, iż wymierzone oskarżonym kary noszą cechy rażącej niewspółmierności w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k.

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze orzeczono na podstawie art. 634 i 636 § 1 k.p.k.